

Dissabte XXXII durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 18,1-8): En aquell temps, Jesús va proposar als deixebles una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir: «En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: ‘Fes-me justícia contra l'home amb qui tinc un plet’. Durant molts dies el jutge no en feia cas, però finalment va pensar: ‘Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, però aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més’».

I el Senyor va afegir: «Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Creieu que els tindrà esperant? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?».

«Cal pregar sempre sense defallir»

+ Mn. Joan FARRÉS i Llarisó
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, als darrers dies de l'any litúrgic, Jesús ens exhorta a pregar, a adreçar-nos a Déu. Podem pensar com els pares i mares de família esperen que —cada dia!— els fills els diguin alguna cosa, que els mostrin llur afecte amorós.

Déu, que és Pare de tots, també ho espera. Jesús ens ho diu sovint a l'Evangelí, i sabem que parlar amb Déu és fer pregària. La pregària és la veu de la fe, de la nostra creença en Ell, també de la nostra confiança, i tan de bo que fos sempre la manifestació del nostre amor.

Per tal que la nostra pregària sigui confiada i perseverant, sant Lluç diu que «Jesús va proposar als deixebles una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir» (Lc 18,1). Sabem que podem fer pregària lloant el Senyor o donant-li gràcies, o reconeixent la nostra debilitat humana —el pecat—, implorant la misericòrdia de Déu, però la major part de les vegades serà de petició d'alguna gràcia o favor. I, encara que no aconseguim de moment el que demanem, només el fet de poder-nos adreçar a Déu, de poder explicar-li a aquest Algú la pena o la preocupació, serà ja la consecució d'alguna cosa, i segurament —encara que no de manera immediata, sinó en el temps—, obtindrem resposta, perquè Déu, «¿no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?» (Lc 18,7).

Sant Joan Clímac, a propòsit d'aquesta paràbola evangèlica, diu que «aquell jutge que no temia Déu, cedeix a la insistència de la viuda per no haver de suportar per més temps la importunitat dels seus prec. Déu farà justícia a l'ànima, viuda d'Ell pel pecat, en front del cos, el seu primer enemic, i en front dels dimonis, els seus adversaris invisibles. El Diví Comerciant sabrà intercanviar bé les nostres bones mercaderies, posar a disposició els seus grans béns amb sol·licitud amorosa, i acollir les nostres súpriques amb promptitud».

Perseverança en l'oració, confiança en Déu. Deia Tertul·lià que «solament l'oració venç Déu».